

بررسی کیفیت زندگی بیماران دیابتی مراجعه کننده به کلینیک دیابت علی اصغر (ع) زاهدان سال ۱۳۹۰

سعیده مهدی پورا^۱، زینب پودینه^۲، عباس بلوچی (ارائه دهنده مقاله)^۳

۱. دانشجوی کارشناس پرستاری، دانشکده پرستاری و مامایی، دانشگاه علوم پزشکی زاهدان، زاهدان، ایران
۲. دانشجوی کارشناسی ارشد پرستاری، دانشکده پرستاری و مامایی رازی، دانشگاه علوم پزشکی کرمان، کرمان، ایران
۳. دانشجوی کارشناس ارشد پرستاری، دانشکده پرستاری و مامایی، دانشگاه علوم پزشکی زابل، زابل، ایران

زمینه و هدف:

دیابت یک بیماری مزمن بوده که در صورت عدم توجه به آن سلامتی و نیز کیفیت زندگی که یکی از مفاهیم بسیار مهم در امر مراقبت از آنها می باشد، را در جنبه های مختلف تحت تاثیر منفی قرار می دهد. بیماران دیابتی با مشکلات زیادی در زندگی مواجه هستند. هدف مطالعه حاضر تعیین کیفیت زندگی بیماران مبتلا به دیابت مراجعه کننده به کلینیک دیابت بیمارستان حضرت علی اصغر (ع) شهر زاهدان در سال ۱۳۹۰ می باشد.

مواد و روش ها:

مطالعه حاضر توصیفی تحلیلی از نوع مقطعی می باشد. ۴۰۰ بیمار دیابتی که به کلینیک دیابت علی اصغر شهر زاهدان سال ۹۰ مراجعه کردند، به روش سرشماری انتخاب و مورد بررسی قرار گرفتند. برای ارزیابی از پرسش نامه استاندارد سنجش کیفیت زندگی در بیماری دیابت، که روایی و پایایی آن سنجیده شد، استفاده گردید. اطلاعات پس از ورود به SPSS ۱۸ با بهره گیری از شاخص های آمار توصیفی، آزمون T-Test، واریانس و ضریب همبستگی در سطح معنادار $P < 0.05$ مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت.

یافته ها:

نتایج نشان داد که میانگین سنی بیماران (55.85 ± 11.07) با دامنه‌ی سنی ۸۰-۱۳ سال بود. ۷۵.۵٪ نمونه ها مونث، ۷۲.۵٪ متأهل، ۵۶٪ بلوچ، ۶۷.۳٪ بی سواد، ۷۱.۸٪ خانه دار، ۸۲.۳٪ نوع رژیم درمانی استفاده از داروهای خوراکی، ۷۷٪ نداشتن سابقه بستری و ۹۶.۵٪ بیش از ۲ بار مراجعه به پزشک در طی یکسال گذشته را ذکر کردند و میانگین مدت ابتلا به بیماری (9.85 ± 6.09) بود. میانگین نمرات کیفیت زندگی (113.02 ± 27.34) بود که ۱۳٪ کیفیت زندگی خوب، ۷۵٪ متوسط و ۱۳٪ کیفیت زندگی ضعیف داشتند. بیشترین و کمترین میانگین کیفیت زندگی به ترتیب مربوط به بعد اقتصادی (60.10 ± 20.67) و جسمانی (43.44 ± 15.55) بود. کیفیت زندگی با سن، جنس، وضعیت تاهل، تحصیلات، شغل، تعداد دفعات بستری و مدت ابتلا رابطه معنی داری داشت $(P < 0.05)$ و هیچ گونه رابطه آماری معنی داری با قومیت، نوع رژیم درمانی و سابقه مراجعه به پزشک مشاهده نگردید.

نتیجه گیری:

از آنجاکه درصد بالایی از بیماران دیابتی از کیفیت زندگی بالایی برخوردار نبودند و همچنین مطابقت داشتن این نتایج با سایر مطالعات داخل و خارج کشور، لذا می توان با ارائه خدمات درمانی بهتر به این بیماران و برنامه ریزی برای ارتقای سطح کیفیت زندگی آنها و به تاثیرات آن بر حیطه های گوناگون توجه بیشتری در این زمینه مبذول داشت.

واژه های کلیدی:

دیابت، کیفیت زندگی، بررسی